

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

Occupatio, & comparatio ædificij cum opificio Dei

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

Densam cateruam, centicipitèmq; gladium,
Saliensq; præsidium inquieti prælij:

D. Basil. hom. 1
8. Hex. Plin.
7. 11. c. 28.

Locusta enim non stat, feritq; & cursitat,

1230 Vastatq; repens, peruolitat omnia loca,

Fugasq; simulat, reciproca & sistit via:

Ac perimit antè tempus, antè diem metit:

Arbusta marcere, & rigere herbas facit:

Crudum liquorum exsugit humorem omnium:

Vindemiat folia, at vorat vindemiam:

Cadauera modò congregat, modò dissipat,

Nervos sagittarum vt sagittipotens solet:

Et hostium corpus suorum vulnerat,

Hastilibus crurum recuruorum horridis.

1240 Nec vllus ideò nos blatero derideat,

Quòd ad minuta hæc, maximèq; exilia,

Sermonis axem inaniter conuertimus.

Si quispiam domum superbam viderit,

Imagines in qua renident aureæ,

Ferròq; constructam, trabibus & ligneis,

Ac paupere laterum applicata fabrica,

Mirabitur minuta cum magnis simul,

Et cuncta laudans, opifici applaudet bono:

At quanto magis is verbi opificis omnium

1250 In culice, formica & locusta paruula,

Suspiciet opera tanta cum formidine?

Quo pacto humi quæ abiecta serpit paruitas

Honorata tanta prouidentia Dei est,

Vt inderetur robur & prudentia

Occupatio,
Et elegans
comparatio
adificij cum
opificio Dei.

PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Gracili, pusillæ, arctæque molis bestia?

Et quî Dei vis non remisit se priùs,
Quàm adiungeret subtile tantis opificium?

De Pauone
iterum.

Ast vnde procedit iterum Pauo elegans,

Ales micans, stellâsque naturâ gerens,

Amictus aliger rubente purpura:

1260

Pandit superbus mira qua spectacula,

Ac solus inter alites cunctos salit:

Hinc illaborata figuræ & insitæ

Miscent colorum varietatem plurimam.

De bõbyce
Indiæ vermi-
culo.

Arist. hist. ani.
5. Plin. l. II. c.
24. D. Basil.
hom. 8. Ambr.
l. 5. c. 23. hex.

Iam qualis est lex Serico quæ bombyci

Præclara suadet vellera hæc contexere,

Quæ si colore tincta fuerint purpuræ,

Cohibent tumorem callidè omnem principum?

Nam memoria ipsis suggerit, mentem & subit,

Quòd antè vestis huius ornatus fuit

1270

Vermiculi amictus, fragile tegmen bombycis.

Hic quoque reuiuiscentiæ fidem facit,

Dum mortem obit suo in sepulchro conditus,

Idem domicilium eligens tumulum sibi:

Ac fermè iam toto suo corpusculo

Putri, fluente, & tabe consumpto mala,

Vocante ab Orco suscitatur tempore:

Tum pristinam (mirùm) sibi formam parit

In paruulis sui reliquiis corporis,

Membrorum & effigiem priori habet parem.

1280

Sic plurimos errore captos arguit,

Vita & fruens conuincit infidum genus,

Si qui-

Ι γῆν, ταπεινῆ καὶ γενῆ Διφπλάσῃ;
 Καὶ πῶς τὸ φεικλὸν οὐχ ἕπεσάλη κροῖλος
 Εργοῖς ποσάτοισι πρεσβύτην λεπτούργαν;

1260 Πόθεν ταῦς πρεσβύτην ὠραίος πάλιν,
 Ορμῆς Διφυγῆς καὶ κείτατος φύσῃ,
 Τίω πορφύραν πτερωτὸς ἠμφισμένος
 Εξ ἧς ὀμαζὼν καὶ τυφώδης τίω θεῶν,
 Μόνος Διφπλῆς τῆν ἀπύρτων ὀρήθων
 Ἡ γ' εἰς ἀμόρτων συμπλακείσα πλασμίτῃ,
 Πολλῶν χροῖν ἐμίξεν αὐτῷ χρωμάτων.

πρεσβύ-
 τος πάλιν.

1270 Ροῖος δὲ εἰς σκώληκα Σπεικῶν νόμος,
 Πείθῃ τὰ λαμπερόχλωσα τήματα πλέκῃν,
 Ἀ τῇ βαφῇ χρωσθέντα τ' ὀλουργίδος,
 Χαυνοὶ τὸν ὄσκον τῆν κροστωτῶν ἐμφροῦτος;
 Μνήμη γὰρ αὐτοῖς θύλακας ἕπεσάλη,

πρὸς τῷ
 μέγιστο-
 ποιῶσι
 ληκος.

1280 Οπὶ πρὸ αὐτῶν τ' εὐλοῆς ἢ λαμπερότης,
 Σκώληκος ἕνδυμα, καὶ φθαρτὴ σκέπη.
 Ος τῇ κατ' ἰμάς μῦρτυρῶν ἀνασάσῃ,
 Θνήσκῃ μὲν ἔνδον τῆν ἑαυτῷ μνημάτων,
 Τὸν αὐτὸν οἶκον εἰς παρῶν δεδεσμένους
 Σχεδὸν δὲ πύρρος τῷ κατ' αὐτὸν ἄρκιου
 Σαπέντος ἢ ῥυέντος ἢ τετησμένου,
 Χρόνου κροσίδος εἰς φθορᾶς ἕπεσάλη,
 Καὶ τίω πάλαι μύρφωσι ἀρρήτως φύσῃ,
 Ἐν τῷ πρὸ τῆν ὀσάρη μικρῶν λήψατο,

1280 Πρὸς τίω ἀπὸ δροχῆς σωματοῦ νόμος πλάσιν.
 Κατηγρηθὲν δὲ πυκνὰ τῆν πλαουμύρων
 Καὶ ζῶν ἕξῃ τίω πικρῶν ἀπίστια,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Εἰ μὴδὲ τοῖς σκώληξιν ὡς διδασκάλοις,
Πηθεῖσα λοιπὸν τιῶ ἀνάστασιν σέβει.

28. πίας

* Ποῖς γὰρ αὐτὴν τύχῃσι συγνώμης λόγῳ
Οἱ τοῖς ἑαυτῶν ψιλαφῶντες δακτύλοις
Σκάληκα νεκρὸν ἐκ ταφῆς ὀδοιπόρου,
Βλέποντες ἢ μύοντες εἰς ἀβλεψίαν,
Τιῶ πῖσιν ἀντίφραση εἰς ἀπιστίαν;

29. χελιδόνος.

Πόθεν χελιδῶν ἐξ ἀομμαίου θεῆας;

1290

Τετήμερος πρῶτον ὀμμαφυμένη,
Πόθεν πρῶται φασα τῆ χέρις μίαν;
Ἦν οὐκ ἀκρόφως καὶ χελιδόνιον λέγειν,
Κεῖται παλαιῶν δομάτων ἐγκασισθῆν,
Τιῶ ἀξίαν λαβοῦσθαι ἐκ τῆς παραστάτων.
Καὶ τῶ θερῆ μὲν ὡς λύρα ρυθμίζεται,
Οποῦ ὃ χιμὸν εἰσέλθῃ συφέλλεται,
Καὶ δένδρον βύρην οἰκίαν τεχνάζεται,
Καὶ απαργυροῦται στυτελεῖσα τῶ ξύλων,
Καὶ τιῶ πτερωτῶν * ἐκιδύσεται σκέπην,

30. ἐκιδύσεται

Αὐτῆς ὃ τῶντιν ἀμφιένθηται νέαν,

1300

31. ἀνηλεῆς

Ὡς οἷα νεκρὸς ἐκ ταφῆς * ἀνηλεῆς.

Ἐαρ γὰρ αὐτῆ τιῶ ἀνάστασιν φέρει.
Καὶ πολλὰ κέρει, ἔλαλθῃ κατ' ἡμέραν.
Εἶπὲρ τίς ὅστις ἔ παρ' ὀρνέοις λόγος.

„ Ἀνδρῶν τε πᾶν τιῶ ἀνάστασιν μάθε,

„ Λάλλον θεῶν ἐκ ταφῆς χελιδόνα.

32. οἴτου. Τίς τὸν ἀπαρέντα οἶτον ἐκ τῆς ἐκείτων

οἴτου. Τῆς γῆς ἀνίστα, ἔ τὸν ὡς πρὸς ἐν πάφῳ

Φθαρέντα κέκλον μυνεόσασιν φέρει;

Οἱ

Si quidem minus, vel vermibus doctoribus,
 Credat colendam sibi reuiuiscenciam.
 Quem consequi veniæ queant illi modum,
 Qui propriis tangunt suæ digitis manus
 Demortuum vermem, è sepulchro qui redit:
 Et intuentur id, nisi oculis niueant,
 Incredulam ac mentem gerant pro credula.

1290 Et vnde hirundo oculis priuata lucidis,
 Tribus diebus prodit oculis prædita?
 Herbam exprimendo singularem pupulis:
 Eam Chelidoniam, neque absurde, iubent
 Veteres vocari, iudices qui † dogmatum,
 Ex rebus æstimationem quæ capit:
 Æstate certè hæc, ceu lyrae sonum refert,
 Bruma at recurrente premitur, tectum subit,
 Et arbore inuenta sibi fabricat domum,
 Ac fasciata sternitur ligni assulis,
 Tandemque velamen leue alarum exuit,
 1300 Rursusque amicitur nouo isto tegmine,
 Quasi mortua è busto reducta, & postuma:
 (Ver namque vt ad vitam redeat illa efficit.)
 Garritque multum, dictitans totos dies,
 (Sermonis vsus si quis est volucris)
 » Mortalis homo colas reuiuiscenciam,
 » Qui cernis à tumulo loquacem hirundinem.
 Frugem satam quis intimo terræ è sinu
 Educit, & quasi in sepulchro conditum
 Et putre granum mille spicis ampliat?

De hirudine.

Chelidonia,
 de qua Plinius
 lib. 8. c. 17.
 & l. 25. c. 8.
 Basil. hom. 8.
 hex.
 † nomenclaturæ.

De frugibus.
Iean. 11.

M iij